

אנגל שרכש בחולה גומה עבר תעשיית הכבאים הטרופיים, ופרידמן היה המתווך בינו לבין הבדואים (האנגל הזה נתן לו במתנה אקדח שאני זכרו היטב).

הדיליזיאנס הראשון במלטה היה שלו, עוד מהימים שלפני המלחמה. היה עורך נסיעות עם הדיליזיאנס בין צפת לצידון.

כאשר נשדו בהפסקת העבודה שלנו בהובלת היבול הראשוני מן השדה, היה זה פרידמן עם שני איכרים נוספים שיצאו ללא היסוס לחיפושים, הגיעו עד מגידל שם והביאו את הגזילה הביתה.

כשקיבلتינו צו התיצבות לעבודת הצבא הטורקי היה זה פרידמן שרכב לצידון עם אבא ואיתי. אבא חזר הביתה ופרידמן שהה איתי בצדון, נעדר מביתו בשל כך בחג הפסח, עד ששוחררתי הביתה.

יום אחד בפשיטה של הצבא הטורקי נאסרו במלטה שמונה אנשים.
אני עצמי התחמקתי ברגע האחרון, ממש במקרה.

בבדיקה התעודות, אותן תעודות אוסטריות, התברר שבידי כולם תעודות מזויפות. האנשים הובילו לצידון, למשפט.

وفرידמן? יצא לעוזר, כמו תמיד. היו לו הקורים שלו בצדון, אבל הפעם לא הועיל.

האנשים נשפטו לגלות בחומס ונשלחו לשם דרך דמשק.

ובצדון, היה מי שם ביניים עין רעה על פרידמן. אמרו לו: "הנה אתה בא מדי פעם עם אנשים, משתדל למענים, ומתברר שהם פושעים".

ולקחו גם אותו... לפרידמן היה שחרור מהצבא הטורקי בזכות תפקיד דתי כלשהו במושבה.⁴

בייטלו את השחרור הזה, דנו אותו ושלחו אותו לגלות לחאלב בצפון סוריה.

שם הוא חלה קשה. (מאז ומתרميد היה אדם לא בריא ביותר, היה לו אולקוס או שהוא דומה לו). שכב בבית חולים. הרצלד ובן-יעקב שהיו בדמשק, עשו הכל כדי לעזור לו. אשתו של פרידמן הגיעו לחאלב אחרי שנאספו תרומות למען נסיעתה. דבר לא עזר, ופרידמן נפטר בחאלב וניקבר שם. הרצלד ובן-

יעקב השתדלו להביא אותו לקבורה בארץ, ללא הצלחה.

כך מת האיכר מאיר פרידמן שעשה כל כך הרבה למען הצלה אנשים בתקופת מלחמת-העולם הראשונה.